

Sygn. akt I NO 102/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie z odwołania G. I.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) /2019 z dnia 13 lutego 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 377, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 6 września 2019 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 13 lutego 2019 r. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę nr (...) /2019 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszonych w M.P. 2018, poz. 377. Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2019 r., poz. 84, dalej ustawa o KRS), Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi

Rzeczypospolitej Polskiej wnioszek o powołanie Pani J. B., Pana M. D., Pana R. D., Pani B. K., Pana J. P., Pani B. S., Pana Ł. S., Pana P. S. i Pana M. W. do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. oraz postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani D. B., Pana M. B., Pani E. B., Pani A. C., Pana K. C., Pana G. I., Pani J. K., Pana R. K., Pani K. K., Pani B. K., Pani E. Ł., Pana M. O., Pani E. S., Pani A. S., Pani M. S., Pana M. S., Pani E. W., Pani J. W., Pani M. W., Pani A. W. do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

Uzasadniając uchwałę Rada wskazała, że na dziewięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. zgłosiło się łącznie trzydzieści jeden kandydatów wymienionych powyżej, przy czym wobec Pana P. S. i Pana K. R. w związku z cofnięciem przez nich zgłoszenia, Krajowa Rada Sądownictwa odpowiednio uchwałą nr (...)/2018 z dnia 11 lipca 2018 r. i uchwałą nr (...)/2018 z dnia 20 listopada 2018 r. umorzyła wszczęte postępowania. W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący KRS wyznaczył zespół i zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy o KRS. Na posiedzeniu w dniu 11 lutego 2019 r. zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeanalizował je, omówił wszystkich kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie.

Po naradzie zespół przeprowadził głosowanie w sprawie rekomendacji kandydatur na dziewięć stanowisk sędziego Sądu Okręgowego w K. W głosowaniu wzięło udział 4 członków zespołu, przy czym na kandydaturę odwołującego się oddano: 0 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” oraz 4 głosy „wstrzymujące się”. W wyniku głosowania zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa na dziewięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.: Pani E. B., Pana M. D., Pana R. D., Pana R. K., Pani E. Ł., Pana J. P., Pani A. S., Pani M. W. i Pani A. W. Wniosek taki, w ocenie zespołu, był w pełni uzasadniony treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych, informacjami

dotyczącymi posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego, opiniami służbowymi oraz uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Przedstawiając powyższe, zespół kierował się dyspozycją art. 35 ustawy o KRS, zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. W uzasadnieniu stanowiska zespół członków KRS podkreślił między innymi, że rekomendowani kandydaci posiadają wieloletnie doświadczenie zawodowe, zdobyte zarówno podczas orzekania w sądach rejonowych, jak i w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w K., otrzymali pozytywne opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), a także stale pogłębiają posiadaną wiedzę, uczestnicząc w zróżnicowanych formach doskonalenia zawodowego.

Podejmując przedmiotową uchwałę, KRS stwierdziła, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 i § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r., Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2019 r., poz. 52). Natomiast przy ocenie kandydatów kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, a także opiniami przełożonych. Następnie Rada szczegółowo przedstawiła poszczególne sylwetki kandydatów. W odniesieniu do osoby odwołującego się Rada stwierdziła, że Pan G. I. urodził się 20 stycznia 1974 r. w S.. W 1997 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w K. z oceną bardzo dobrą. W latach 1997-1998 pracował jako referent prawny w Urzędzie Miasta w S., a w latach 1998-1999 w Zakładach S. S.A. Po odbyciu początkowo pozaetatowej, a następnie etatowej aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w K., złożył egzamin sędziowski w 2001 r. z łącznym wynikiem bardzo dobrym. Z dniem 15 czerwca 2001 r. został mianowany asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w S. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 18 czerwca 2004 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego Sądu. Orzekał w

II Wydziale Karnym oraz w ramach jednodniowych, jak i okresowych delegacji w IX Wydziale Karnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w K. Od 1 maja 2017 r. został delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. w III Wydziale Karnym.

Ocenę kwalifikacji Pana G. I. sporządził Pan B. S. wizytator ds. karnych Sądu Okręgowego w K., który stwierdził, że kandydat pracuje sumiennie i sprawnie. Orzeka bardzo stabilnie w ocenianym okresie uchylony został wyrok w jednej rozpoznanej przez niego sprawie, a odsetek spraw, w których orzeczenia zmieniono, tak w Sądzie Rejonowym w S., jak i w Sądzie Okręgowym w K. kształtował się korzystniej od średniej w Wydziale, Sądzie, okręgu, apelacji i kraju. Sędzia wizytator podkreślił, że nie stwierdzono w żadnej sprawie istnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub rażącego naruszenia przepisów prawa, co świadczy o dużej wiedzy prawniczej, doświadczeniu i poprawnej melodyce pracy kandydata. Stwierdził, że Pan sędzia G. I. spełnia wszelkie kryteria, jakie wymagane są od kandydata na sędziego sądu okręgowego i daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków sędziego sądu okręgowego.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), które na posiedzeniu w dniu 4 października 2018 r. zaopiniowało pozytywnie wszystkich kandydatów, oraz ocenę Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), które na posiedzeniu w dniu 22 października 2018 r. udzieliło odwołującemu się poparcia w postaci 66 głosów „za” i 11 głosów „przeciw”, co stanowiło trzeci wynik wśród wszystkich rozpatrywanych kandydatów. Jednocześnie KRS podkreśliła, że chociaż nie pominęła wyników głosowania w szczególności Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), to jednak w niniejszej procedurze konkursowej nie były one kryterium decydującym o wyborze najlepszych kandydatów wobec ich dorobku zawodowego i zdobytych kwalifikacji po złożeniu egzaminów zawodowych.

Ostatecznie na podstawie § 13 ust. 2-4 w zw. z § 9 ust. 7 pkt 5 Regulaminu KRS, stanowiącego załącznik do uchwały nr (...)/2019 KRS z dnia 24 stycznia 2019 r., Rada postanowiła przeprowadzić w sprawie głosowanie tajne, w trakcie którego na odwołującego się nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego Rada stwierdziła,

że nie uzyskał on wymaganej bezwzględnej większości głosów. Uwzględniając wyniki głosowania oraz po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy KRS uznała, że Prezydentowi RP zostanie przedstawiony wniosek o powołanie: Pani J. B., Pana M. D., Pana R. D., Pani B. K., Pana J. P., Pani B. S., Pana Ł. S., Pana P. S. i Pana M. W. do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. W ocenie KRS wskazane osoby są najlepszymi kandydatami w niniejszej procedurze nominacyjnej. Posiadają kwalifikacje merytoryczne oraz długoletnie doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystują w praktyce zawodowej, dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

W zakresie pozostałych kandydatur KRS stwierdziła, że pomimo wystarczających kwalifikacji zawodowych, nie uzyskały one tak dużego poparcia Rady, jak osoby przedstawione do powołania i w jej ocenie nie były lepszymi kandydatami w niniejszej procedurze nominacyjnej. Ponadto Rada podkreśliła, że w sytuacji tak licznej grupy uczestników postępowania spełniających formalnie wszystkie kryteria wyboru, jej zadaniem było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tych osób, które spełniają wszystkie kryteria - oceniane łącznie - najpełniej i w najwyższym stopniu. Rada nie mogła zatem pominąć, że chociaż inni także otrzymali bardzo dobre oceny swoich kwalifikacji, to nie można uznać, że są lepszymi kandydatami od osób przedstawionych do powołania. Konkurs obejmuje dziewięć wolnych stanowisk sędziowskich i w związku z tym Rada mogła dokonać wyboru jedynie dziewięciu spośród dwudziestu dziewięciu osób.

W dniu 18 marca 2019 r. do Sądu Najwyższego za pośrednictwem KRS wpłynęło odwołanie Pana SSR G. I. od uchwały nr (...)/2019 r. KRS z dnia 13 lutego 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszonych w M.P. 2018, poz. 377. Wskazanej uchwale zarzucił sprzeczność z prawem, tj. z art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 i art. 42 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, mającą istotny wpływ na jej treść

oraz wniósł o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W opinii odwołującego się, KRS wydając zaskarżoną uchwałę naruszyła wskazane przepisy, gdyż nie wzięła pod uwagę w stopniu dostatecznym szczegółowej oceny kwalifikacji jego kandydatury sporządzonej przez wizytatora do spraw karnych. W sytuacji bowiem, gdy wszyscy inni kandydaci także otrzymali pozytywne oceny swoich kwalifikacji oraz zostali ocenieni ogólnie pozytywnie, wybór dokonany przez KRS może być nacechowany dowolnością, aby tak nie było należy dokonać szczegółowej oceny. Gdyby bowiem została przeprowadzona analiza takich kryteriów, jak: stabilność orzecznictwa, szybkość postępowania, ilość załatwionych spraw w danym okresie w stosunku do innych pracowników danego wydziału itp. okazałoby się zdaniem odwołującego się, że jego kandydatura byłaby wyraźnie lepsza, niż tych osób, którzy zostali przez KRS przedstawieni Prezydentowi. Zaskarżona uchwała, zdaniem odwołującego się, w ogóle do tych kwestii się nie odnosi, posługując się jedynie ogólnikami, pozbawionymi znaczenia merytorycznego.

Następnie, zdaniem odwołującego się, KRS nie wzięła pod uwagę kryterium w postaci doświadczenia zawodowego, między innymi przez nieuwzględnienie na jego rzecz faktu, że od prawie dwóch lat orzeka, jako sędzia delegowany, w III Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w K. oraz faktu orzekania przez kilka miesięcy w IX Wydziale Karnym Odwoławczym tego sądu. Podstawowe znaczenie, zdaniem odwołującego się, powinno mieć bowiem w tym względzie nie jakiegokolwiek doświadczenie w pracy zawodowej prawnika, czy nawet sędziego, lecz doświadczenie w takiej, czy podobnej pracy, jaka ma być wykonywana po nominacji. Natomiast w ocenie odwołującego się spośród kandydatów objętych przedmiotową uchwałą, tylko kilka osób legitymowało się zbliżonym doświadczeniem zawodowym w orzekaniu w Sądzie Okręgowym, w tym nikt, spośród osób wybranych przez Radę.

Kolejne argumenty uzasadniające odwołanie, obejmują zarzut niewzięcia pod uwagę wyników głosowania Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), w którym odwołujący się uzyskał jeden z najlepszych wyników spośród wszystkich kandydatów oraz braku spełnienia wymogów prawidłowego

uzasadnienia i nie przedstawienia przez KRS rzeczowych kryteriów przyjętego stanowiska, co wskazuje, zdaniem odwołującego się, że wyniki głosowania oparto na kryteriach dowolnych i nie mających żadnego odniesienia do treści art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

Wadliwość uzasadnienia podjętej uchwały polega, zdaniem odwołującego się także na tym, że jedynymi kryteriami jakimi KRS się posłużyła to długość stażu zawodowego i zróżnicowanie praktyki zawodowej. Przy czym odnosząc się do tego argumentu, odwołujący stwierdził, że długość stażu zawodowego sama w sobie nie jest żadnym istotnym kryterium, chodzi bowiem o to, żeby pracować dobrze, a nie długo. Natomiast z jakich powodów istotne jest „zróżnicowanie praktyki zawodowej” i co ono w konkretnych wypadkach oznacza, nie sposób zdaniem odwołującego się odgadnąć, w szczególności, że w uchwale tego nie wyjaśniono. W opinii zainteresowanego przedmiotowa uchwała jest zatem całkowicie dowolna i narusza wskazane przepisy prawa a KRS rozstrzygając w ten sposób, mogłaby wybrać dowolnych kandydatów.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 26 kwietnia 2019 r. KRS wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. Wskazała, że w przedmiotowym postępowaniu dochowano wszelkich wymogów proceduralnych, a odwołujący się nie wykazał, aby zaskarżona uchwała wydana została w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania.

Ustosunkowując się do zarzutów wskazanych w odwołaniu KRS stwierdziła, że są one bezzasadne, gdyż w przedmiotowym postępowaniu dochowano wszystkich wymagań proceduralnych, a Rada dochowała obowiązku wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy i wnikliwie zbadała wszystkie materiały, dokonując, na ich podstawie, rzetelnej i całościowej oceny kwalifikacji wszystkich uczestników postępowania. W ocenie Rady nie ma jednak potrzeby, aby w uzasadnieniu uchwały przywoływać wszystkie dokumenty zgromadzone podczas procedury nominacyjnej. Przy rozstrzygnięciu konkursu zakończonego zaskarżoną uchwałą, toczącego się z udziałem odwołującego się, Rada dysponowała całościową wiedzą o przebiegu jego ścieżki zawodowej i kwalifikacjach. W uzasadnieniu uchwały Rada przedstawiła motywy podjętego rozstrzygnięcia, zgodnie z którymi o nieprzedstawieniu kandydatury odwołującego się zadecydował

całokształt okoliczności sprawy, w szczególności fakt, że kandydat nie spełnia łącznie kryteriów wyboru najpełniej i w najwyższym stopniu tak, jak kandydaci przedstawieni do powołania w tym konkursie nominacyjnym.

Ponadto KRS podkreśliła, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego każdego szczebla ma charakter konkursowy. Natomiast każde postępowanie nominacyjne oparte jest na innych materiałach i zadaniem Rady jest dokonać oceny kandydatów w granicach danej sprawy. Z tego względu możliwe jest w poszczególnych konkursach stosowanie różnych kryteriów oceny kandydatów, co w żadnym razie nie świadczy o wybiórczym traktowaniu elementów podlegających ocenie w toku procedur konkursowych. To, jakie kryteria zostaną zastosowane, zdaniem KRS, zależy od stanu faktycznego sprawy, w szczególności rozpatrywanych łącznie kwalifikacji i doświadczenia zawodowego kandydatów, uzyskanych przez nich ocen, poparcia środowiska sędziowskiego oraz dodatkowych kwalifikacji. Dla zachowania standardów konstytucyjnych i prowadzenia postępowań konkursowych w sposób niedyskryminujący kandydatów wystarczającym jest, zdaniem KRS, ażeby stosowano jednolite kryteria oceny kandydatów w ramach jednej procedury. W każdej procedurze nominacyjnej Rada stosuje te same kryteria ustawowe. Jest jednak wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym kryteriom ustawowym, w oparciu o które dokonuje wyboru, co wielokrotnie zostało potwierdzone stanowiskiem Sądu Najwyższego.

Zdaniem KRS odwołanie w istocie stanowi polemikę ze stanowiskiem Rady i jest podyktowane subiektywnym poczuciem pokrzywdzenia. Rada uwzględniła bowiem załączone do zgłoszeń uczestników postępowania: oceny ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniła doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Natomiast z uwagi na cel jaki ma spełniać uzasadnienie uchwały, nie ma możliwości, zdaniem KRS, szczegółowego omówienia wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach osobowych kandydatów, co nie oznacza, że dokumenty takie są pomijane przy podejmowaniu konkretnej uchwały. Pisemne motywy

uchwały, co wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy. W ocenie KRS niniejsza procedura nominacyjna została przeprowadzona zgodnie z przepisami prawa powszechnie obowiązującego, a ocena kandydatury odwołującego się została dokonana przy zastosowaniu, ocenianych łącznie, kryteriów ustawowych, czemu dano wyraz w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Zdaniem KRS, uchwała, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących Radzie kompetencji, według prawidłowo poczynionych ustaleń i zgodnie z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z przepisu art. 44 ust. 1 ustawy o KRS wynika, że uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Wskazany przepis umożliwia zatem bezpośrednie prawo zaskarżania uchwał Rady podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w sprawach wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS, tj. o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych. Do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołania od uchwał Rady zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem stosowania przepisu art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko - radcowski w występowaniu przed Sądem Najwyższym.

Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej warunkuje zatem wyznaczenie granic zakresu rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania. Zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, właściwość

Sądu Najwyższego w sprawach z odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, a zatem Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie, ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego, na co wielokrotnie zwracano już uwagę w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2016 r., III KRS 24/16, LEX nr 2141231). Sąd Najwyższy nie zastępuje Rady w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu, polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego oraz nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16, LEX nr 2122412 i przywołane tam orzecznictwo). Podobne stanowisko przedstawił także Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 27 maja 2008 r. (Dz.U. z 2008 r. Nr 96, poz. 621, SK 57/06; OTK-A 2008 nr 4, poz. 63), podkreślił, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady jest niedopuszczalna. Natomiast konieczna jest kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli zagwarantowanych w tym przypadku w art. 60 Konstytucji RP, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, dlatego też ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie powinna obejmować kontrolę postępowania pod względem jego zgodności z prawem, a więc powinna być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydata i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. W związku z tym zakres kognicji Sądu Najwyższego rozpoznającego odwołanie w takiej sprawie jest ograniczony do kontroli pod względem legalności przestrzegania procedur prawnych w aspekcie stosowania jednolitych kryteriów i respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej. Niedopuszczalna jest natomiast merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady co do oceny kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby. Kontrola Sądu Najwyższego nie oznacza bowiem, że uczestniczy on w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

W postępowaniu dotyczącym oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego rolą Sądu Najwyższego nie jest więc zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania, jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu sędziego (wyroki Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 32/15, LEX nr 1816595; z 21 lipca 2015 r., III KRS 36/15, LEX nr 2008682; z 21 lipca 2015 r., III KRS 37/15, LEX nr 2008683), uprawnienie do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów należy wyłącznie do Rady (wyroki Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 299; także: z 15 września 2015 r., III KRS 48/15, LEX nr 2008687). Sąd Najwyższy jest jedynie władny przeprowadzić kontrolę w zakresie ustalenia, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2015 r., III KRS 50/15, LEX nr 1827137). W przypadku powzięcia w tym zakresie wątpliwości, Sąd Najwyższy może wyjątkowo dopuścić - w ramach weryfikacji zgodności z prawem uchwały Rady we wskazanym powyżej zakresie - porównywanie poszczególnych, zastosowanych przez Radę kryteriów w odniesieniu do konkretnych kandydatów (wyroki Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2012 r., III KRS 6/12, LEX nr 1227970; z 12 czerwca 2013 r., III KRS 200/13, LEX nr 1422056; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11, LEX nr 1108552; z 26 lutego 2015 r., III KRS 3/15, LEX nr 1710372).

Właściwość Sądu Najwyższego w zakresie wskazanej kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziego, obejmuje w szczególności badanie, czy KRS przestrzegła w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z tą oceną i przedstawieniem wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje również kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych, czy też w ustawie Prawo o ustroju sądów administracyjnych oraz ogólnych reguł proceduralnych wynikających z ustawy o KRS. Zarzuty skarżącego należy zatem przeanalizować biorąc pod uwagę powyższe rozważania, a także wyznaczone

przez ustawodawcę granice rozpoznania przez Sąd Najwyższy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa.

W ocenie Sądu Najwyższego podniesiony przez odwołującego się zarzut dotyczący naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a polegający na niewłaściwym zastosowaniu tego przepisu poprzez nieuwzględnienie wszystkich okoliczności, jakie powinny być brane pod uwagę przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie, przejawiające się w pominięciu okoliczności wynikających z opinii oraz dołączonych do niej dokumentów nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż procedura wyłaniania kandydatów na poszczególne stanowiska sędziowskie w świetle przepisów ustawy o KRS nie przewiduje obowiązku przedstawienia przez KRS szczegółowej charakterystyki poszczególnych kandydatów. Wystarczające jest w tym zakresie, zdaniem Sądu Najwyższego, przedstawienie bądź to argumentów przemawiających za poszczególną kandydaturą, bądź też okoliczności świadczących w ocenie KRS przeciwko niej. Pominięcie niektórych okoliczności dotyczących poszczególnych kandydatów w rekomendacji lub dokonanej na posiedzeniu prezentacji nie oznacza, że zostały one bezwzględnie pominięte, tj. nie były brane w ogóle pod uwagę. Każdy z członków KRS otrzymuje bowiem pełny zestaw dokumentacji dotyczący wszystkich kandydatów, z którym powinien się zapoznać przed podjęciem decyzji o wyborze najlepszych jego zdaniem kandydatów.

W realiach niniejszej sprawy, jak się wydaje, trudność wyboru wynikała głównie ze zbliżonych kompetencji zgłoszonych kandydatów, wyrażających się w podobnym doświadczeniu zawodowym, a także otrzymanych pozytywnych, opiniach. Ponadto sylwetka odwołującego się została przedstawiona w uzasadnieniu uchwały w sposób jednoznacznie pozytywny. Stwierdzenie, że istotne okoliczności dotyczące odwołującego się zostały pominięte nie znajdują w ocenie Sądu uzasadnienia. Zadaniem KRS jest bowiem ocena wszystkich kandydatur oraz opracowanie listy, na której znajdują się nazwiska tych kandydatów, których postanowiono rekomendować jako osoby w najlepszy sposób spełniające kryteria powołania na obsadzane w danej procedurze stanowisko sędziowskie. Rada wykonując te czynności, kieruje się otwartym katalogiem kryteriów przyjętym w

danym wewnętrznym postępowaniu konkursowym. Dodatkowo, decyzję w niniejszej sprawie podjęto w głosowaniu tajnym.

Niewątpliwie stanowisko zespołu członków Rady nie jest dla KRS wiążące. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika również, że wyniki głosowania przed organami samorządu sędziowskiego nie wiążą Rady w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie (wyroki Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 35/14, LEX nr 1530787; z 23 kwietnia 2015 r., III KRS 13/15, niepubl.). Nie obowiązuje bowiem prosta zależność, iż kandydat z większym poparciem zawsze wyprzedza kandydaturę z mniejszym poparciem (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 2015 r., III KRS 65/15, LEX nr 1929129). Wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu („poparcie środowiska sędziowskiego”) są jednak istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2016 r., III KRS 84/15, niepubl.). Dlatego też KRS powinna odpowiednio umotywić swój wybór, gdy dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479 oraz z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, Legalis nr 750374).

Sąd Najwyższy analizując dokumentację sprawy, jak również uzasadnienie zaskarżonej uchwały, doszedł do przekonania, że Rada poprawnie scharakteryzowała kandydaturę odwołującego się. Nie ma podstaw do przyjęcia, że KRS, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro w uchwale jednoznacznie wskazano, iż o braku wyboru kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów. Zauważyć należy także, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed KRS nie ma charakteru decydującego, ani nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Podkreślić przy tym należy, że przedmiotem sprawowanej przez Sąd Najwyższy kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z

przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS.

Sąd Najwyższy nie podziela także stawianego przez odwołującego się zarzutu, który dotyczy stwierdzenia, że wobec jego kandydatury zostały wprowadzone przez KRS pozaustawowe przesłanki mającej wpływ na jej ocenę. Zasada równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny określona w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, sprowadza się zdaniem Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz, czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Natomiast przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim badanie formalnego aspektu dostępu do służby, a więc związanego z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania.

Jak słusznie wskazano w orzecznictwie, ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, powinna obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej w sprawie procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III KRS 226/13, LEX nr 1555610). Również w stosunku do wymogów przestrzegania art. 32 ust. 1 Konstytucji Sąd Najwyższy wskazuje, że poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa w takiej indywidualnej sprawie nie może oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Sąd Najwyższy po zapoznaniu się z dokumentacją i przebiegiem wskazanego posiedzenia nie podziela również argumentacji skarżącego o zastosowaniu przez KRS pozaustawowych kryteriów wyborów. Skarżący że nie przedstawił bowiem, poza polemiką z oceną dokonaną przez KRS, konkretnych faktów mających uzasadniać sformułowane w odwołaniu zarzuty. Ponadto Sąd Najwyższy zważył, że z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jasno, iż KRS oceniając kandydaty zgłoszone w postępowaniu konkursowym na stanowisko sędziego uwzględniła w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania podobne okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji poszczególnych kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Przypomnieć należy, że rozpoznając odwołanie od uchwały Rady, Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatów, ale ocenia, czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów.

Poczynione rozważania prowadzą do wniosku, że skarżący nie wykazał dostatecznie, aby zaskarżona uchwała była sprzeczna z prawem, toteż Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.